

Németh Károly beszéde Ópusztaszeren

(Folytatás az 1. oldalról.)
való gondoskodást szolgálja a kiegyensúlyozott közellátás, az oktatás, az egészségügy, a szolgáltatások fejlődése. A megye dolgozói igyekeznek lépést tartani a megnövekedett követelményekkel, bővül azoknak az ipari, mezőgazdasági üzemeknek, intézményeknek a köre, ahol a fejlődés szükségleteivel összhangban magasabbra állítják a mércét.
— Új és emberhez méltó életünk építésének útján minden jogos igényt még nem tudunk kielégíteni. A lakáskérdést, annak ellenére, hogy az építés üteme sok, nálunk gazdaságilag erősebb országát is meghaladja, nem tudtuk teljesen megoldani. Ismerjük és számunkra tartjuk a lakásgondokat, és mindent megteszünk azok enyhítéséért. Tudjuk, hogy több bölcsödére, óvodára, iskolai tanteremre van szükség, bár az óvodás korú gyermekek több mint nyolcvan százalékának elhelyezésével álljuk az összehasonlítást nálunk gazdagabb országokkal is. A jo-

gos igények kielégítésében csak úgy haladhatunk előre, ahogyan ezek anyagi alapjait megteremtjük. De meggyőződéssel jelenthetjük ki: közös akarattal és munkával megoldjuk az ország előtt álló, a nép javát szolgáló mostani és további feladatainkat is. Ennek forrása, hogy a párt, a kormány és a nép egyet akar, szilárd és a népi hatalom, s annak legfőbb politikai alapja, a munkás-paraszt szövetség. E szövetség köré tömörülve megteremtődött, fejlődik és erősödik a nemzet egysége. A Hazafias Népfront keretében testet öltő szocialista nemzeti egység kifejezi a társadalom minden osztályának, rétegének alkotó összefogását a közös szocialista célok valóra váltásáért. Az erős, szilárd munkáshatalom a forrása alkotmányosságunknak; annak, hogy államunk a nemzeti egységre támaszkodva mindjobban betöltse szerepét a gazdasági és a kulturális építés szervezésében, sikeresen munkálkodik a béke, a haladás szolgálatában.

kell összpontosítanunk. Az ország gazdasági fejlődését — mint ahogy eddig, a jövőben is — alapvetően társadalmunk összteljesítménye határozza meg, de hatást gyakorolnak rá a világgazdaságban zajló folyamatok is. Amiatt, ami nem tőlünk függ, a nemzetközi gazdasági körülmények országunk számára kedvezőtlen alakulásáért magunkat ne kárhoztassuk. Viszont tegyünk meg mindent azért, hogy a népgazdaságot próbára tevő külső hatásokat kellőképpen ellensúlyozzuk: ésszerűen használjuk fel anyagi és szellemi erőforrásainkat, a termelési szerkezetet a szükséges irányban és ütemben változzék, a gazdasági folyamatokban döntő szerepet betöltő dolgozó emberek, munkakollektívák az irányításban és a végrehajtásban egyaránt felelős, a minőség és a hatékonyság javítását szolgáló gyakorlatot folytassanak. Gyorsabban bontakozzék ki és honosodjék meg az ország minden termelőhelyén, minden gazdálkodó egységben a pontos, jól szervezett, jó hatásfokú munka.
— A fegyelmezetlenség, a kényelmesség, a dolgok félvállról vétele sehol nem tűrhető meg, se vezető be-

osztásban, se a munkapad, se pedig a hivatali íróasztal mellett. Ugyanígy annak is egyértelműnek kell lennie, hogy a munkát megkövetelni és hozzá a szükséges feltételeket biztosítani a hivatáskörileg illetékes vezetők folyamatos kötelessége. Az, akire emberek sorsa van bízva, akinek irányítania kell másokat, körültekintően, legjobb tudása szerint gondoskodjék a feladatok végrehajtásának feltételeiről; járjon élen a munkában, mutasson személyes példát mindazoknak a teendőknek az eredményes elvégzésében, amelyek az általa vezetett kollektívára hárulnak. Minden vezető — kezdve fentről, egészen az irányítás alsó láncszeméig — tanúsítson szerénységgel párosuló felelős magatartást, önállóságot és bátor kezdeményezést. Mindenki, aki felelősséget érez az országért, a szűkebb közösségért, a családjáért, igyekezzék többet tenni, tudása, tehetsége legjavát adva jobban, eredményesebben dolgozni. Az ország előrehaladása és egyéni boldogulásunk egyaránt azt követeli, hogy szerénység, szorgalom és takarékoság jellemezze magatartásunkat, ez hassa át szemléletünket, munkánkat, életünket.

Nagy lendítőerő a munkaverseny is

— Mindennek kibontakozását és megerősítését segíti a pártunk XII. kongresszusának és a hazánk felszabadulása 35. évfordulójának tiszteletére indított és országos méretűvé vált szocialista munkaverseny. Pártunk Központi Bizottsága örömmel üdvözölte a dolgozók kezdeményezését, amely újabb tanúbizonysága a párt politikájára iránti bizalomnak, a szocialista hazasorsáért, a jövőnk alakulásáért érzett felelősségnek. Jó dolog, hogy a szocialista brigádok, a kollektívák felajánlásaiban a hatékonyság és a minőség javítására, az ésszerű takarékosagra való törekvés a meghatározó. Ebben kifejezésre jut az a felismerés, hogy a szocialista munkaverseny akkor töltetheti be igazán szerepét, ha a tervben kitűzött célok elérését segítő, minőségi többletet eredményez. Elengedhetetlen, hogy a felajánlások teljesítéséhez szükséges feltételek megteremtésében mindazok összehangoltan működjenek közre, akiknek ebben feladatuk, felelősségük van.

— Joggal mondhatjuk: volt és van értelme a munkának. Van mit megvédenünk, megbecsülnünk, s van mire alapozni további fejlődésünket. A nagyobb követelmények láttán is magabiztosan tekinthetünk előre. Ha egységes szellemben, okosan, célratorően, fegy-

mezetten dolgozunk, akkor meg tudjuk teremteni az eredmények megszilárdításának és a további előrelépésnek a feltételeit; akkor biztos, hogy erőfeszítéseinknek ezúttal is meg lesz a gyümölcse.
Az ünnepi szónok befejezésül hangsúlyozta: — Amikor megköszönöm a nagygyűlés „résztvevőinek” figyelmét, szívből kívánom, hogy Csongrád megye városai és falvai, az itt élő és dolgozó emberek továbbra is együtt gyarapodjanak szocialista hazánkkal, amelynek fejlődéséhez tevőlegesen hozzájárulnak. Személy szerint valamennyiőjüknek jó ünnepet, eredményes munkát, jó erőt, jó egészséget kívánok.

A nagygyűlés záróakkordjaként Csertus István, a makói Kossuth Tsz elnöke átadta a Központi Bizottság titkárnak az új búzából sült kenyeret.

Németh Károly ezt követően sétált tett az Ópusztaszeri Nemzeti Emlékpark területén, megtekintette a már kész és most épülő létesítményeket, többekkel elbeszélgetett a munkásparaszt találkozó résztvevői közül, majd a délutáni órákban visszautazott a fővárosba. A megyehatáron Csongrád megye dolgozói nevében dr. Komócsin Mihály és dr. Perjési László búcsúzott el a magas rangú vendégtől.

A KISZ Központi Művészegyüttesének táncbemutatója az ópusztaszeri szabadtéri színpadon

Szeri mozaik

Vége pontosan annyi országot, ahány — Csongrád megye négy sarkából — Ópusztaszerre vezet, népesítsd be az utakat végeláthatatlan kocsisorokkal, azaz végy egy csomó személyautót, autóbust, teherkocsit, s mindezeket felül ne feledd a motorosokat és a biciklistákat sem.

Recept? Az is. Így kezdődik egy mai népnépművelő augusztusban Ópusztaszeren. És ez még csak a kezdet. A recept parabolája folytatható, a tüzet a résztvevők lelkesedéséből vedd, a fűszerekről a program gondoskodik...

Variációk az esőre: fél tízkor cseperészik.

Az Ópusztaszeri Nemzeti Emlékpark kapujában három férfiú disputál.

— Megázunk? — kérdezi a fiatalabb.

— Elázunk — javítja ki a másik.

A harmadik férfiú semmit sem szól. Lassú léptekkel elindul, s beáll egy fa lombjai alá. Sem megázni, sem elázni nem akar. Az ünnepi ruháján — sötét öltönyben van, mellényben, a lábán csizma feszül — látszik, ő ünnepelni jött.

Száz méterrel beljebb az úton egy ifjú pár. A fiatalasszony karján kisgyerek. A reklám képe: tehát fiú. A kisfiú nyílfőle mögül pislog a világra. Hiába, az ifjú anya mindenre gondolt. Az ifjú apa büszkén lépett előtűk.

— Szerinted hány kocsi lehet a parkolóban? — fordul vissza a kérdéssel asszonyához.

— Nem tudom — mondja az asszony —, de a miénk ott áll a sárga busz mellett, ezt jegyezd meg. A nylonbaba nyilván nem sokat ért a párbeszéd-ből, vidáman gógog, hogy azon-e, hogy most utazott először autóban, vagy egy szerűen csak azért, mert átragadt rá a vidámság, mert tudom. Az ifjú anya — látom a száján, amelyről le lehet olvasni a számokat — azt saccolgatja, hanyadik kocsi lehet az övék. Pillanatok alatt földadja.

Már esik.

Ha az ember beáll a gyepetenger középebe, tanítja lehet itt az evés-ivásra hívogató táblák néma háborújának. Van biztos ró Árpád vezérhez is, a Galambdúchoz is címezve; van továbbá Otthon vendéglő mindenféle epitheton ornans nélkül. Mindezeket túl pedig van még Vadász-tanya és Öreg Malom és Sörkert. A kevésbé fantáziadús pavilongazdák csak ennyit írtak föl: laci-konyha. Ilyenből is van majdnem fél tucat.

Áll egy atyafi, figyelem, a fűtenger közepén egy sátornyi ernyő alatt és töpreng; hová is menjen, melyiket is szerezze. A dilemmája érthető. Felirat ide, felirat oda, a sültkolbászt mindenütt finom, sör is van hozzá mindenütt. Rövid töprengés után mégis — elvégre Ópusztaszeren vagyunk — Árpád vezért választja, de ott csak a sült kolbászt fogyasztja el. A sört a Sörkertben gurítja gallérja mögé. A világ így kerek.

Ismét süt a nap. A Vásár utca és a Kultúr utca találkozására közlekedési gócpont. A gócpontban két hűtőszekrény vezető beszélget. Az egyik a felgyőző Róna Tsz-ből jött és Bajori Zoltánnak hívják, a másik a makói Úttörőből és Kovács Béla a neve. Mázákban beszélgetnek. Mi nyolc mázsa kolbászt, három mázsa hurkát és három mázsa pe-

csenyehúst hoztunk — mondja a felgyőző —, de a legbüszkébbek a kenyérre vagyunk, amit a mindszenti sütőüzemtől kaptunk. Nézd meg! Lepipálunk, beneteket, komám.

— A — ezt a makói konkurrens mondja mosolyogva, s az ő placucc felé mutat.

Ez is egyfajta reklám. Étvágycsinálónak elhozták a hűtőszekrény legtermészetesebb ifjú mesterét. Lehet vagy száz kiló. Ha az ember rá néz, eszébe jut, milyen jó is volna valami finomat enni...

Nem túl messze sütik az ökröt. Legalább száz ember csodálja báván a hatalmas nyáron forgó hústömeget. Mátyás király korában érezhetik magukat...

Kicsit később, még mindig süt a nap.

A Vásár utcában egy festőművész és egy esztéta cserél eszmét a vizuális kultúráról.

— Láttad? — kérdezi az esztéta-kritikus Szuromi Pál a festőművész Hézős Ferentől.

— Láttam. Ezt a giccsparádét, öregem. De hát ez nem is művészet, hanem csak ipar.

Amint kiderült, egy vásáros portékáiról disputáltak, aki rézlemezből készült szörnységeit árulgatná.

— Szerencsére nem fogy — mondja Hézős.

— Szerencsére — mondja Szuromi.

Ebben maradnak.

Népnépművelő van a szeri emlékmű körül. Mindenfelé vidám arcú emberek látni. A legkisebbek bir-

tokba veszik a traktorműzeumot, katonásdi játszóparkon. A két színpadon kulturális műsor folyik, ezek körül is sokan vannak. Egyáltalán nagyon sokan vannak. Hogy hányan, ezt sokan saccolgatják. Az emlékműhöz vezető út sarkán álló könyvpavilonnál mondja egy fiatalember: — Negyven.

A társa tromfol: — Húsz.

Úgy tűnik, mintha ultizának, pedig csak azon vitatkoznak, tényleg hányan is jöttek-jöttek el Csongrád megye városából és falvaiból erre a valódi népnépművelő hangulatú ünnepségre.

Az igazság: körülbelül 25 ezer ember hallgatta a politikai nagygyűlést, élvezte a kulturális műsort, a lovasbemutatót és a laci-konyhák remekelt augusztus 20-án. (A tévé esti összefoglalójából mindez nem derült ki, de nem is ez a fontos.)

Csepergett, cseperészett, esett, zuhogott, süttött a nap. Mindez tulajdonképpen senkit sem zavart. Beszédének végén Németh Károly mondta: kérem, ne haragudjanak az esőre, mert az eső nekünk jó barátunk.

Az esőre tényleg nem haragudott senki, és mára sem. Eljött a hagyományos Árpád-ünnepségre mintegy 25 ezer ember, hogy tiszteljen a történelmünk ezer éve előtt, hogy végig gondolja, mit hozott nekünk az a 30 esztendő, mióta szocialista alkotmányunk van, hogy örüljön az új kenyérnek.

Végül pedig ne feledkezzünk meg azokról, akik oly sokat dolgoztak ennek a népnépművelőnek a sikeréért, a szervezőkről, a kereskedőkről, az árusokról sem. Bőséges elismerést érdemelnek.

Petri Ferenc

További erőfeszítésekre van szükség

A Központi Bizottság titkára ezután elismeréssel adózott a nagy nyári mezőgazdasági munkakampány résztvevőinek, majd így folytatta beszédét: — Az iparban, a mezőgazdaságban és a gazdaság más ágazataiban kedvező irányú és hatású erőfeszítések bontakoznak ki. A dolgozók nagy többsége a maga posztján becsülettel helytáll. Az idei népgazdasági terv végrehajtása érdekében számos jó intézkedés született. Az eddig eltelt időszakban népgazdaságunk alapvetően a tervben kitűzött célok irányába fejlődött. De azt is meg kell mondani, hogy nem minden sikerült úgy, ahogyan szeretnénk volna. A minőségi változások a termelésben, a gazdálkodásban és az értékesítésben még elmaradnak lehetőségeinktől. Késztelen, hogy lehetőségeink nagyobbak annál, mint amit eddig kiaknázunk. Újabb erőfeszítésekre van szükség, hogy anyagi és szellemi erőforrásainkat ésszerűbben hasznosítsuk, valószínűsítő tartalmakat mozgósítsuk. Ha külön-külön és együtt így cselekszünk, csak akkor leszünk képesek ellensúlyozni a világgazdasági feltételek számunkra kedvezőtlen hatásait.

Közvéleményünk a korábbinál reálisabban ítéli meg gazdasági helyzetünket. Egyre inkább tettelekre sarkall az a felismerés, hogy az ország gondjai — az egyes ember gondjai is; miként ennek fordítva is így kell lennie. Mindenkinél fegyelmezten kell dolgoznia azért, hogy eredményeinket megszilárdítsuk, a magunk elé tűzött célokat elérjük. A Magyar Szocialista Munkáspártnak, kormányunknak — miként több mint két évti-

zede — változatlanul az a törekvése, hogy népünket szolgálva és reá támaszkodva a jövőben is vele együtt alakítsa a politikát haladjunk előre, oldjuk meg az összetett, nehezebb feladatokat.

A közérdek érvényesítése, a változó körülményekhez való alkalmazkodás esetenként megkövetel olyan intézkedéseket, amelyek a döntésre hivatott szervekben dolgozók számára sem könnyűek — ám szükségessé. Ilyen elkerülhetetlen lépés volt a fogyasztói árak legutóbbi emelése. Az áremelkedésnek természetesen nem örültek az emberek, de azt, mint a gazdasági haladást szolgáló intézkedést, megértéssel tudomásul vették. Ebben is megnyilvánul az ország sorsáért érzett felelősség, az a felismerés, hogy közös dolgainkat közösen kell megoldanunk.

Ezúttal is azt tapasztaltuk, hogy fejlődésünk fő kérdéseinek megítélésében, a problémák megközelítésében, az ország előtt álló tennivalók meghatározásában találkozik a párt és a magyar közvélemény álláspontja. Üdvözölni kell, hogy a munka további javítása, a biztonságosabb előrehaladás érdekében erősödik a kritikai hang. A rossz, hanyag munkát, a gyenge minőséget, a szervezeti hiányokat, a késlekedést, a vezetés gyengeségeit, a tehetetlenséget, a helytelen szemléleti megnyilvánulásokat, javaink pazarlását élesen bírálják az emberek. Ezt a párt egészséges jelenségnek tartja, állampolgári felelősségtudat, a politikánk irányával meg egyező, a közös ügyünket segítő szándék, tettrekészség fejeződik ki benne.

Szerénység, szorgalom, takarékoság

Az ünnepi szónok a továbbiakban utalt rá, hogy az élet valamennyiünkkel szemben nagyobb követelményeket támaszt az elkövetkezőekben. Beszélte a szocialista demokrázius erőteljes kibontakozásában rejlő lehetőségekről, majd hangsúlyozta: — Az előttünk álló tennivalók elvégzéséhez rendelkezünk megfelelő programmal. Most és a legközelebbi években azoknak a követelményeknek kell nagyobb határozottsággal és következetességgel minden területen, minden szinten eleget tenni, amelyeket már a XI. kongresszus is megjelölt,

majd a Központi Bizottság az elmúlt esztendőben gondosan elemzett, állásfoglalásaiban világosan megfogalmazott, nyíltan a közvélemény elé tárt. A legfontosabb feladatunk, hogy megszilárdítsuk eddigi vívmányainkat, a gazdaságban, az életszínvonal és az életkörülmények terén elért eredményeket, és még biztosabban, sokoldalúbban alapozzuk meg jövőnket. Ezért érdemes küzdeni, dolgozni.

Az eddigi úton következetesebben haladva, figyelmünket és erőfeszítéseinket most mindenekelőtt az 1979. évi népgazdasági terv minél jobb végrehajtására